

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מ.א. 7016720

טוראי הרשנזון אלעד ז"ל

טוראי הרשנזון אלעד ז"ל
בן 19 בנפלו

בן מרים ואהרון
נולד בישראל

ב-י"ג בסיון תשמ"א , 15/6/1981

התגייס ב-5.12.1999

נפל בעת שירותו

ב-י"ט בתשרי תשס"א , 18/10/2000

שרת בחיל חינוך

יחידה: גל"צ 8694

נקבר בירושלים - הר הרצל

קורות חיים

בן הזקונים של מרים ואהרון. נולד ביום י"ג בסיון תשמ"א (15.6.1981) בירושלים. החמישי מבין חמשת ילדי המשפחה; אח לתמי, ליאת, הדס ואמיר. ילד חמד, אדום שיער וג'ינג'י גם באופיו, ועיניו העמוקות מספרות הכול.

אלעד גדל והתחנך בירושלים, בבית חם ואוהב, בית שבו ינק את האהבה לאדם ולארץ. את שנותיו הראשונות בילה בשכונת רמת אשכול, ועלה לכיתה א' בבית הספר היסודי "יד המורה". כשהיה בן שמונה עברה המשפחה להתגורר בשכונת ארנונה, ואלעד המשיך את לימודיו בבית הספר היסודי "זלמן ארן". את לימודי התיכון עשה ב"גימנסיה העברית" שבשכונת רחביה, וסיימם בהצלחה.

ילד יפה תואר ומוכשר היה אלעד, חדור שמחת חיים ושופע הומור, רוחו טובה והוא מרבה להתבדח ולצחוק. עם זאת, ידע להיות גם רציני כשצריך. מגיל צעיר גילה מודעות פוליטית עמוקה, הרבה לקרוא, האזין לחדשות והיה מעורה במתרחש, וגיבש דעות מוצקות. בקרב חבריו הרבים היווה אלעד דמות מרכזית ומובילה, ומעורבותו החברתית – הן בקהילה הבית ספרית והן מחוצה לה – ניכרת. בשבט "מודיעין" של תנועת "הצופים" היה אלעד מהחניכים הפעילים, וכבר כנער מתבגר הפך למדריך. הוא יזם את ארגון מחסן התנועה, ואף קיבל על עצמו לסייע בקביעות לחבר מוגבל בידו להגיע לפעולות.

הנטייה המשפחתית לאמנות וליצירה התבטאה אצל אלעד במגוון תחומים: הוא אהב מאוד לצייר, ידע להעריך שירה, ובעצמו ניחן בכישרון כתיבה בלתי מבוטל. כך, לא מעט טקסטים לאירועים חברתיים של בית הספר ושל "הצופים" נכתבו על ידו, והוא אף נטל חלק בהצגות, באירועים ובטקסים. אלעד גם הרבה לצלם, והצילומים היפים שהותיר אחריו

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי הרשנזון אלעד ז"ל

משקפים את רגישותו הרבה ואת אופן ההבעה הייחודי שלו. עוד אהב אלעד להאזין למוזיקה – ובמיוחד לשירים של להקת "איפה הילד" ושל הזמר ערן צור – לצפות בסרטים, וכמובן – לשוחח עוד ועוד על פוליטיקה.

חמש שנים הפרידו בין אלעד לאחיו אמיר, ואף על פי כן היו השניים קרובים מאוד, אוהבים כתאומים, ונהגו לשתף זה את זה בכל סודותיהם. גם את אהבת הכדורסל חלקו השניים: עוד כשהיה ילד צעיר החל אלעד להתלוות לאמיר למשחקים של "הפועל ירושלים", נדבק באהבה לקבוצה ולמועדון והצטרף ל"גרעין הקשה" של האוהדים. מכאן ואילך היה אלעד לחלק בלתי נפרד ממשפחת "הפועל ירושלים", ליווה את הקבוצה בכל משחקי הבית בהיכל הספורט שבמלחה, וגם למשחקי החוץ נסע בקביעות.

אלעד היה מוקף חברים וחברות, וביתו היה מרכז תוסס – מקום שאליו באים וממנו יוצאים כל העת חברים ומכרים, בכל שעות היום והלילה. המסיבות הרבות שארגן אלעד, שכללו תמיד גם כיבוד עשיר ושתייה, שקי השינה הפזורים ברחבי הבית, דפי הקשר התלויים על המקרר, צלצולי הטלפון הבלתי פוסקים והמוזיקה הבוקעת מהרמקולים – זו הייתה התמונה הטיפוסית בבית משפחת הרשנזון העליזה והמלוכדת.

אולם לא לעולם חוסן. ביום 22.1.1995 ניחת אסון כבד על המשפחה. האח אמיר, אז חייל ב"צנחנים", נהרג בפיגוע חבלני שאירע בטרמפיאדה שבצומת בית ליד – פיגוע התאבדות כפול, מהקשים שידעה ישראל, שבו נרצחו עשרים ושניים בני אדם.

אלעד עוד לא היה בן ארבע-עשרה כשהשתנו חייו וחייה של המשפחה כולה. הוא התבגר באחת, הפך לנער רציני וחשדן, אך למד לחיות בצל השכול; הוא המשיך להשתתף בפעילויות החברתיות בבית הספר וב"צופים", טייל בחו"ל, ובילה הרבה בחיק משפחתו – עם אחיותיו האהובות, עם האחיינים והגיסים.

לאחר נפילתו של אמיר העמיק הקשר של אלעד עם קבוצת "הפועל ירושלים", ועם חוג האוהדים בפרט. אלה אימצו את אלעד, והקצו לו את המקום שבו עמד אחיו אמיר כמעודד מאחורי הסלים. אלעד המשיך לעודד כשהוא מתופף על תוף, וסחף אחריו את האוהדים. הוא חיבר שירי עידוד לשחקנים, ושימש דוגמה לאוהדים הצעירים בשימור המסורת של עידוד הקבוצה – לא רק בעת ניצחונות, אלא גם בהפסדים.

ב-5.12.1999 התגייס אלעד לצה"ל, ולאחר הטירונות בבסיס "ניצנים" החל לשרת בגלי צה"ל. הוא התנסה במגוון תפקידים בתחנה, ובהם עריכה והפקה של תכניות, והיה מהיוזמים של המפעל הייחודי "עוד מעט נהפוך לשיר" – פרויקט שנתי המופק לקראת יום הזיכרון שבו אמנים מבצעים שירי נופלים. כיום, מוקדש הפרויקט לזכרו.

גם בעת שירותו הצבאי המשיך אלעד להגיע לכל משחקי הבית ולמשחקי החוץ של "הפועל ירושלים". כמו כל אוהד טוב, אחרי הפסדים היה מחכה לשחקנים שיצאו מחדרי ההלבשה ומרעיף עליהם מילים חמות כדי לרומם את רוחם. יחסים טובים ואמיצים נקשרו בינו לבין שחקנים רבים, ובמיוחד היה קרוב לעדי גורדון ולפפי תורג'מן.

ב-28.9.2000 ניחתה על אלעד מהלומה נוספת – מכה אנושה שממנה לא התאושש. סמל דוד בירי, חייל "גבעתי", חברו הטוב מילדות שהיה לו כאח שני, נהרג בפיגוע בציר קרני-נצרים, והיה לקורבן הראשון של אינתפיאדת אל-אקצה. אלעד נותר המום ומדמם ולא ידע את נפשו. שלושה שבועות לאחר מכן, ביום י"ט בתשרי תשס"א (18.10.2000), שם אלעד קץ לחייו. במכתב שהותיר כתב שלא יכול היה לשאת עוד אובדן, ושהצער והכאב הכריעו אותו.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי הרשנזון אלעד ז"ל

אלעד הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים, שם נטמן חמש שנים קודם לכן אחיו האהוב אמיר. בן תשע-עשרה היה אלעד בנפלו, הותיר הורים ושלוש אחיות. במכתב הניחומים למשפחה השכולה כתב מפקד גלי צה"ל, יצחק טוניק: "הכרנו את אלעד כחייל, כשותף לדרך וכחבר. ראינו אותו תמיד מאיר פנים, מחייך, מקבל ברצון וברוח טובה כל משימה ומזדרז למלא כל בקשה. נוכחנו מדי יום בעדינות הרבה שלו, במופנמות, אך גם בנחישות שאפיינה אותו. במרץ, ביוזמות לעוד ועוד תפקידים, הרבה מעבר למה שנכלל במסגרת תפקידו כעוזר לקצינת הארגון.

הרבה תכניות לעתיד היו לאלעד: לנסות את כישוריו בעריכת תכניות מוזיקליות, ולהרחיב את מעורבותו בהפקות השונות. אלעד שאב עידוד מהניסיון המוצלח שחווינו כולנו מהשתלבותו בהפקת מצעד הפזמונים השנתי ומהמשוב החיובי שקיבל על תחקיריו ל'קולה של אימא'.

הרבה אנשים בגלי צה"ל אהבו אותו, בעצם כל מי שפגש בו בתחנה התאהב בו. לא היה קשה לאהוב אותו. החיילים שהיו קרובים לאלעד מתארים איש צעיר וחם, לא מתנשא, מצחיק ויצירתי.

אנחנו, משפחת גלי צה"ל כולה – חיילים, קצינים ואזרחים, נחסר את אלעד ונשמור בתוכנו את חיוכו החם."

במהלך ימי "השבעה" על אלעד יזמו אוהדי "הפועל ירושלים" את הרעיון לקרוא על שם של שני האחים את היציעים שמאחורי הסלים בהיכל הספורט במלחה – "יציע אלעד" ו"יציע אמיר". בעצה אחת עם הנהלת הקבוצה ועם העירייה בוצע המהלך. מספרת מאשקה, אחת האוהדות: "הילדים הקטנים יושבים היום ב'יציע אמיר', כשהם הופכים להיות נערים הם עוברים ל'יציע אלעד', ולאחר מכן ליציע העמידה שלידו."

הטרגדיה הכפולה שפקדה את משפחת הרשנזון הפכה אותה ואת קבוצת "הפועל ירושלים" לגרעין אחד. כל בני השפחה, מגדול ועד קטן, מעורבים ופעילים בקבוצה בניהול ובתמיכה, והאוהדים הצעירים ממשיכים בדרכם של אמיר ואלעד כמעודדים נאמנים. "השחקנים והמאמנים אמנם מתחלפים", אומר האב רוני, "אבל הקהל הוא משמרת הזיכרון של שניהם. זה כמו סיבה לקום בבוקר, בעיקר האוהדים הצעירים; יש שם חיבור יפה של כל עם ישראל מכל קצוות העולם ובלי הבדלים. מרגישים את הביחד."

"אמיר ואלעד יישארו בני שמונה-עשרה ותשע-עשרה אבל יהיו איתנו כל החיים", הבטיח דני קליין, יושב ראש "הפועל ירושלים". "ההנהלה והאוהדים יזכרו אותם לעד. חלק מההנצחה זה להמשיך לדבר על האהדה המטורפת שלהם לקבוצה, שזה אומר לעודד גם במינוס 20. לא סתם אומרים שהקהל של 'הפועל' שונה מזה של הקבוצות האחרות. חלק גדול מזה זה משהו שאמיר ואלעד התחילו."

כותבת מירי, האם: "אנחנו שרשרת עם הרבה חוליות, אבל חסרות לנו שתי חוליות, לכן השרשרת תמיד תישאר לא שלמה. אני חושבת ולא מאמינה שאני כותבת על הבן הקטן שלי, שהוא ואחיו אמיר לא יתחתנו ולא תהיה להם משפחה.

הדבר הנורא בחיים זה לאבד ילדים. לצערי, אני גדלתי יתומה, אבל לאבד ילד זה לאבד את העתיד שלך.

יש לי שלוש בנות והן נותנות לי להרים את הראש מעל המים ולהמשיך עם הגל – פעם הגל גדול ופעם קטן. אבל אין ברירה, צריכים לעבור מעליו ולהמשיך לעולם אחר ממה

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי הרשנזון אלעד ז"ל

שהיה לפני – יש לפני ויש אחרי.
כל המשפחה – הבנות, החתנים והנכדים ממשיכים בדרכם של אמיר ואלעד. אילו אלעד
היה רואה את מה שכתבתי, היה אולי צוחק או אומר – 'מה השטויות האלו שאת כותבת
עליי'..."